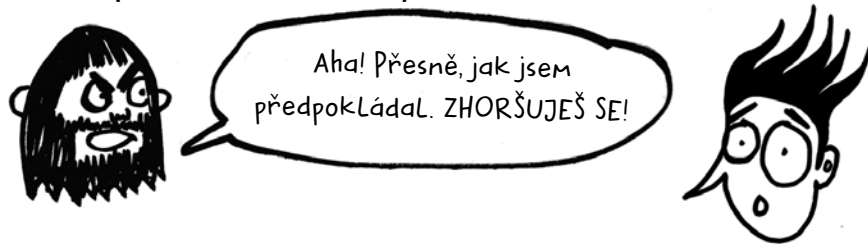

Oprava: Je to tím, že Heimdall vyznává rád a spravedlnost, zatímco ty jsi ztělesnění chaosu a destrukce. Kromě toho, když jsi ho naposledy napálil, přišel o svého oblíbeného křečka Pana Chroupala.

Tenhle deník je tak otravný! Nemáte taky pocit, že fakta dokážou dobrému příběhu jen uškodit? Mně se mnohem víc líbí moje verze, podle které je to suchoprdný morous a já za nic nemůžu.

Hyrrokkin mi sebrala deník a zamračeně si ho prolistovala. Pak ho podala Heimdallovi.

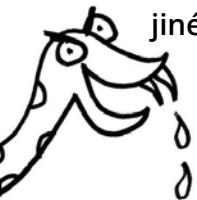

To pro mě samozřejmě nebylo nic nového. Ale stejně nepotřebuju, aby mi to věčně někdo opakoval.

„Doporučuju ti, aby ses začal chovat ctnostně,“ prohlásila Hyrrokkin. „A hod' sebou.“

„Anebo se připrav na hadí věčnost,“ dodal Heimdall.

„Za to, cos provedl Panu Chroupalovi, si stejně nic jiného nezasloužíš!“

Hyrrokkin si povzdychla. „Heimdalle, Ódin nám nařídil, abychom Lokimu s tím úkolem pomohli. Mohl bys aspoň předstírat, žes ho poslechl? Pochop, mně je to jedno; MŮJ šéf to není. Ale ty by ses možná mohl trochu víc snažit Lokimu *pomáhat*.“

„Jo, vždycky jsem si myslel, že rozkazy od velkého šéfa dostáváš RÁD,“ dodal jsem.

„Ticho!“ zahřímá Heimdall. Pak si ale povzdychl a pokračoval: „Možná bych ti mohl dát pár užitečných rad. Jestli si chceš vylepšit skóre, zkus udělat pro někoho něco milého. Něco užitečného. Něco, co ti nepřinese prospěch, ale jinému to pomůže.“

Tak sarkasticky, jak jsem dovedl, jsem zasalutoval. „Ano, pane!“

Heimdall se zamračil. „Jdi a přemýšlej o tom, jak se polepšit.“

Šel jsem do svého pokoje, zapsal všechno do deníku a nakreslil Heimdallův portrét.

